கல்வெட்டியல்

அலகு : III

சோழர் காலத்திய ஆவணப் பதிவுமுறைகள்

இடைக்காலத் தமிழ்நாட்டில் பலவகை ஆவணங்கள் வழக்கிலிருந்தன. தனியார் இருவரிடையே ஏற்படும் பரிவர்த்தனைகள், விற்பனைகள், உடன்பாடுகள்; சபை, ஊர் ஆகியவை எடுத்த முடிவுகள், தீர்மானங்கள், அளித்த சலுகைகள்; அரசு அளித்த ஆணைகள், சலுகைகள்; தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டிய தர்மங்கள், நியதிகள் ஆகியவை ஆவணங்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன. ஓலையிலோ, கல்லிலோ அல்லது செம்பிலோ இவை பதிவாயின.

தர்மசாஸ்திரம் போன்ற நீதிநூல்கள் ஆவணங்கள் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதற்கு வரன்முறைகள் வகுத்துள்ளன. வியாசர், பிரஜாபதி போன்றோர் ஆவணங்களை (பத்திரங்களை) உபகதபத்ரம் (ரசீது, ஒப்புச்சீட்டு), கிரயபத்ரம் (விலை), ஆத்ஹி பத்ரம் (அடைமானம்), சந்திபத்ரம் (உடன்படிக்கை), ஸ்திதிபத்ரம் (நிலையான நடைமுறை), விபாக பத்ரம் (பாகப்பிரிவினை), தாநபத்ரம் (கொடை), தாசபத்ரம் (அடிமை) என்று வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

சோழர் காலத்தில் ஆவணங்களின் வகைகளும் அவை எழுதப்பட்ட முறைகளும் நிறையக் காணப்படுகின்றன. தன்மையில் கல்வெட்டுகள், தாமே ஆவணங்கள் என்றாலும், அவை மேலும் பலவகையான ஆவண வகை, முறைகளைக் காட்டி நிற்கின்றன. இவ்வகை முறைகள் ஒரு விரிந்த தலைப்பின்கீழ் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒன்று. இங்கு பெரும்பாலானவற்றை மேலோட்டமாகவே விளக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

வகைகள்

ஆவணம் : விலை ஆவணம், நிலவிலை ஆவணம், பங்குவிலை ஆவணம் என்ற வகை வகையான ஆவணங்கள் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. ஆவணங்களைப் பரிமாற்றிக் கொள்ள ஆவணக் களங்கள் இருந்தனபோல் தெரிகிறது. இன்று பதிவாளர் முன்னிலையில் விலைக்குண்டான தொகையைக் கொடுத்து வாங்குவது போலவே அன்றும் ஆவணக்களத்தில் தொகை கொடுத்து வாங்கப்பட்டது எனக் குறிப்புகள் உள்ளன. எனினும் இது தொடர்பான ஆவணக்களம், ஆவணக்களி, ஆவணக்களரி போன்ற சொற்களுக்கான பொருள்கள் மேலும் ஆராயப்படவேண்டியவையாகும்.

பிரமாணம் : விலைப் பிரமாணம், நிலவிலைப் பிரமாணம், பூமி பிரமாணம், இறைகாவல் பிரமாணம், ஆசிரியப் பிரமாணம், பிரியப் பிரமாணம், சண்டேச்வரப் பிரமாணம் என்று பிரமாணம் என்ற சொல் பாட்சி சோழர்கள் காலக் கல்வெட்டுகளில் பழகி வருகிறது. ஆள்விலைப் பிரமாணம் கீழே தனியாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியப் பிரமாணம் என்பது அஞ்சியவர்களுக்கு அடைக்கலமளிப்பது தொடர்பானது. இறைகாவல் பிரமாணம் என்பது வரியைக் கட்டுவதற்கு விலக்களிப்பது தொடர்பானது.

தீட்டு : தீட்டு என்பது எழுதப்பட்டது என்று பொருள்படும். கைத்தீட்டு, ஒட்டிசைவுத் தீட்டு, நிலைமைத் தீட்டு, அடையோலைத் தீட்டு, ஏவல் தீட்டு, விலைப் பிரமாணத்தீட்டு, உபயத்தீட்டு, இசைவுத்தீட்டு, அந்நிய நாமகரணத் தீட்டு, ஆள்விலைப் பிரமாணத் தீட்டு என்று சோழர் காலக் கல்வெட்டுகள் பல வகைத் தீட்டுகளைக் காட்டுகின்றன. இசைவுத்தீட்டு என்பது இருவர் நடைமுறைகள், விலை முறைகள் இவற்றை ஏற்று எழுதிக் கொள்வது.

ஓலை : அறையோலை, இறையோலை, இறை காவல் ஒட்டோலை, பொருள் மாவறுதிப் பொருட் செலவோலை, சிலவோலை, அடை யோலை, செம்போலை, ஆளோலை, அறுதிப் பரிவர்த்தனை ஓலை, விலையாவணவோலை, கையெழுத்து ஒலை என்று பல வகைகள் உள்ளன. மன்னன் கொடையாக நிலங்களைக் கொடுத்தது பற்றிய ஆணை நாட்டாரிடம் வரும்போது நாட்டார் ஆணையைத் தலைமீது ஏற்று நிலங்களின் எல்லை காட்டி அறவோலை செய்துகொடுத்தனர் என்று செப்பேடுகள் பலவற்றிலும் காணப்படுகிறது. இறையோலை என்பது வரிவிலக்கு தொடர்பானது. இறைகாவல் ஒட்டோலை என்பது ஒரு கொடை நிலத்தின் வருங்கால வரிகளுக்காக முன்னதாகவே காசு அல்லா பொன் போன்றவை கொடுத்து எழுதும் ஆவணமாகும். விலைக்காகப் பேசும்போது ஏற்படும் பல செலவினங்களையும் எற்றுக் குறிப்பிட்டு உறுதி செய்து எழுதும் ஒலை பொருள்மாவறுதிப் பொருட்செலவோலையாகும்.

பிறவகைகள் : மேற்கண்ட வகைகளைத் தவிர அறுதிப் பரிவர்த்தனை, நிலவழிப் பரிவர்த்தனை, விலைசிராவனை, இறையிலி சிராவனை,

கைத்தடி கையெழுத்து, கையடை, பரிசு, ஒழுகு, தெரிப்பு, வியவஸ் முறி, நியோகம் போன்ற வேறுபட்ட வகைகளும் சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. பல இடங்களில் ஆவணங்களை நேரடியாகக் கல்வெட்டுகளாகவே பொறித்தும் அக்கல்வெட்டுகளையே ஆவணங்களாக மேற்சோல் காட்டப்பட்டும் உள்ளன.

ஆள் ஓலை : மனிதனை விலை பேசி விற்று அதற்காக எழுதிப்பதிவு செய்யும் ஆவணம் ஆள்ஓலை அல்லது ஆள்விலைப் பிரமாணம் என்று வழங்கப்பட்டது. வேதாரண்யத்தில் 3ஆம் ராஜராஜன் காலத்தில் ஆன் விலைப் பிரமாணத்திட்டு ஒன்று எழுதப்பட்டுள்ளது (தெஇக. 17:51). இறைவனுக்கு அரியான் பிச்சன் என்பவனால் 10 பேர் 1000 காசுக்கு விற்கப்பட்டுள்ளனர். 10 பேரில் ஐவர் இவனது முன்னோரால் ஏற்கனவே விற்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். கல்வெட்டு இவர்களை அடியார்கள் என்றும், சதையாண்டிக் கூட்டத்தவர் என்றும் விற்பனை இவர்களது வழிவழியினரையும் உள்ளடக்கியது என்றும் குறிக்கின்றது. அடிமை வாழ்வு கூட்டம் கட்டமாகவும், வழிவழியாகவும் விலைப் பொருளாகவும் இருந்தகைம் கல்வெட்டு நன்குணர்த்துகிறது.

நிலைமைத்தீட்டு : எதிர்காலத்தில் இப்படி இப்படி நடக்க வேண்டுமென குறுநில மன்னர் அல்லது தலைவர் தமக்குள் எழுதிக் கொடுக்கும் உடன்படிக்கை நிலைமைத் திட்டாகும். சோழர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்கள் இப்படி எழுதிக் கொண்ட நிலைமைத்திட்டு செங்கத்தில் (வடார்க்காடு மாவட்டம்) கல்வெட்டாகவுள்ளது. விக்கிரம சோழ சம்புவராயர், கரிகாலச்சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வார் ஆகிய இருவர்க்கு விடுகாதழகிய பெருமாளான இராஜராஜ அதிகமான் எழுதித்தந்த நிலைமைத் தீட்டின் சில பகுதிகள் :

"இவர்கள் எனக்கு ஒரு காலமும் தப்பாதிருக்க, நானும் இவர்களுக்கு ஒரு காலமும் தப்பாதிருக்க கடவேனாகவும் இவர்களுக்கு இன்னார் எனக்கின்னாராகவும், எனக்கின்னாதார் இவர்களுக்கின்னாதார்களாகவும், இவர்கள் பகை என்பகையாகவும், என்பகை இவர்கள் பகையாகவும்;

"யாதவராயர் பக்கலும் செய்யகங்கர் பக்கலும் குலோத்துங்க சோழ சம்புவராயர் பிள்ளைகள் பக்கலும் ஆளும் ஓலையும் போகக் காட்டுதல் உறவு பண்ணுதல் செய்யாதேனாகவும்; நாடு முன்பு இராஜராஜதேவர் போது நிற்றபடியே எங்களில் எல்லை கொல்லைகள் நிற்பதாகவும்; இருபத்தொன்றாவது ஆவணி மாதத்து செய்த நிலைமைத் தீட்டின்படியே மற்றுள்ள காரியங்களும் ஒருகாலமும் தப்பாதேயிருக்கக் கடவேனாகவும் இப்படி சம்மதித்தேந் விடுகாதழகிய பெருமாளேன்"

அந்நிய நாமகரணத் தீட்டு : கோயிலுக்கு வழிபாட்டிற்காக நிலங்கள் கொடுக்கும் போது இறைவன் பெயரிலேயே அதாவது திருநாமத்திலேயே ஆவணங்கள் எழுதுவது மரபு. இப்படி எழுதிக் கொடுக்கப்படும் நிலங்கள் திருநாமத்துக்காணி என்றழைக்கப்பட்டன. கொடையாளர் செய்ய நினைத்த தர்மத்திற்கு (விளக்கு, அமுதுபடி முதலியன) உண்டான செலவுகளுக்கும் அதிகமாக அந்நிலத்தால் வரும் அதிகப்படி வருவாய் கோயிலுக்கே சேர்ந்து விடும். இந்த அதிகப்படி வருவாயைப் பிறர் ஒருவருக்கு வழி திருப்பிக் கொடுக்க பிறிதொருவர் பெயரில் அதாவது அந்நியநாமத்தில் எழுதும் ஆவணமே அந்நிய நாமகரணத் திட்டாகும்.

இத்தீட்டு கொடையாளருக்கும் "அந்நியநாமகரணத்துக்குப்" பெயர் கந்தவருக்கும் இடையில் எழுதப்படுவதாகும். கொடையாளர் தானே காசு கொடுத்து வாங்கிய நிலமான போதிலும் தன்பேரிலோ, திருநாமத்திலோ (இறைவன் பெயரிலோ) இல்லாமல் பிறிதொருவர் பெயரில் நிலத்தை வாங்கும் வழக்கினை பல 12-13ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகள் நமக்குக், காட்டுகின்றன.

ஆவண வழக்காறுகள்

எழுத்து : ஆவணம் எழுதிக் கொடுப்பவர்கள் இறுதியில் கையொப்பமிடுவது என்ற மரபு சோழர் காலத்தில் மிக அவசியமானதாக இருந்தது. "இவை என் எழுத்து என்று பெயர்களுடன் ஆவணத்திற்கு கையொப்பங்கள் உயிர்கொடுத்து விளங்கின.

அறிவேன் : ஆவணங்களில் சாட்சிக் கையெழுத்து இடுவது என்பது சோழர் காலத்தில் பரந்து காணப்படுகிறது. சாட்சிக்கையொப்பமிடுபவர்கள் இப்படி அறிவேன்' என்று தங்கள் பெயர்களுடன் ஒப்பமிட்டு இது என் எழுத்து என்று முடித்தனர். ஓர் ஆவணத்தில் பல சாட்சிக்கையொப்பங்கள் சோழர் காலக் கல்வெட்டுக்களில் பொதுவாகக் காணப்படுவதாகும்.

ஸயிஞ்ஞை, தற்குறி : கையொப்பமிடத் தெரியாதவர்கள் ஆவணங்களில் எழுத்தாணியால் சிறிது கீறுவர். இந்தக் கீறல் அல்லது குறி தற்குறி அல்லது ஸயிஞ்ஞை

எனப்பட்டது. இவை என் எழுத்து' என்பதற்குப் பதிலாக 'இது (பாரதாயன் கேசுவன் அறிவரியான்) ஸயிஞ்ஞை (அல்லது தற்குறி) என்று குறிப்பிட்டனர்.

மாட்டறிதல் : ஸயிஞ்ஞை என்றும் தற்குறி என்றும் குறிப்பிட்டவரது குறி கையொப்பமிடத் தெரிந்த ஒருவரால் மாட்டறிந்து (சரி என்று சொல்லப்பட்டு) கையொப்பமிடும் பழக்கம் சோழர் காலத்தில் இருந்தது. இவர்கள் 'தற்குறி என்று குறிப்பிட்டு இது என் எழுத்து என்று தங்கள் கையொப்பமிட்டனர். இன்று கைரேகை வைக்கும்போது 'இன்னாருடைய இடது பெருவிரல் கீறல் என்று மற்றொருவர் கையொப்பமிடும் பழக்கம் இது போன்றதே.

முதுகண் : ஒருவருக்கு மற்றொருவர் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆவணங்களை எழுதும் மரபும் அன்று இருந்தன. அவ்வழக்குகளில் முதுகண்ணாக உடைய என்று பெயரெழுதிக் கையொப்பமிட்டனர். குழந்தைகளுக்குத் தாயும் தாய்க்குக் குழந்தைகளும் முதுகண்ணாக இருந்தமை கல்வெட்டுகளால் தெரிய வருகிறது. முதுகண்ணாகக் கொண்டு விலைப் பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்த பரிசாவது', 'முதுகண்ணாகக் உடைய செல்லப்பெண் ஞானியேன்' (தெஇக. 10:51). 'எங்களம்மை காடன் சிங்கத்துக்கு முதுகண்ணாய் விற்று விலையாவணஞ் செய்து குடுத்தேன்' (தெஇக. 11:405).

புணை : ஒருவர் ஒரு தர்மச் செயலை செய்ய ஒப்புக்கொண்டார் எனினும் அவருக்கு மற்றொருவர் புணை (அல்லது பிணை) கொடுக்கும் மரபு சோழர் காலத்தில் இருந்தது. இது இன்றைய பாதுகாப்பு (செக்யூரிட்டி) கொடுக்கும் முறையை ஒத்தது. 'சேந்தனை புணையாகக் கொடுத்து போன்ற கல்வெட்டு வரிகளை இங்குக் குறிப்பிடலாம். புணைபட்டவர்கள் பணை கொடுத்தவர்களது தவறுகளுக்குப் பொறுப்புடையவர்கள்.) ஒருமுறை புணை கொடுத்த ஒருவர் தண்டம் கட்ட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் அவர் அந்த தண்டத்தொகையைக் கட்டவில்லை. எனவே புணைபட்டவரிடம் வசூலிக்க முற்பட்டனர். புணைபட்டவரும் கையில் காசில்லாதிருந்ததால் அவருடைய நிலத்தை விற்றுப் பணம் வசூலிக்கப்பட்டது (தெஇக. 19:260). வரி கட்டுவதற்காக புணைகொடுக்கும் வழக்கு 'இறைப்புணை' என்ற கல்வெட்டுச் சொல்லால் (தெ இக. 19:278) அறியக் கிடக்கின்றது.)

திரிவிட்டுக் கொடுத்தல் : ஒருவர் பெயரில் உள்ள ஆவணத்தை அல்லது அவ்வாவணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள செயற்பாடுகளை மற்றொருவர் பெயருக்கு மாற்றிக் கொடுத்தல் திரிவிட்டுக் கொடுத்தல்' என்று வழங்கியது (தெஇக. 17:564).

ஒட்டிக் கொடுத்தல் : ஒரு செயலை ஒப்புக் கொள்வதும் ஏற்று நடத்துவதாகச் சம்மதம் கொடுப்பதும், ஏற்றுக் கொள்வதுமாக ஒருவர் ஆவணத்தில் கையொப்பமிடுவது 'ஒட்டிக்கொடுத்தல்' என்று வழங்கியது. (தெஇக. 17:326) 'இப்படி ஒட்டி இட்டுக்குடுத்தோம்'; 'இக்கையெழுத்து கண்டிலாமையால் கண்ட பொழுது சாவாக ஒட்டிக் குடுத்தேன்; விஜயமங்கலமுடைய பரமஸாமிக்கு ஒட்டி; 'இறை காவல் லொட்டோலை இட்டுக்குடுத்தேன்'; 'தண்டமிட வொட்டிக் குடுத்தேன்.

அடுத்துக்குடுத்தல் : கொடையாகக் கோயிலுக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஆடு, நிலம் போன்றவை பராமரிப்புக்காக மற்றொருவருக்கு கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள் கொடுப்பது

அடுத்துக் குடுத்தல்' என்று வழங்கியது.) 'இவ்வாடு அறுபதும் இடையற்கு அடுத்துக் குடுத்து' 'ஒலோகமாதேவியார் கந்மிகளுக்கு நிலம் அடுத்துக் குடுத்தோம் ஆழ்வார் கந்மிகளோம்' போன்ற கல்வெட்டு வரிகள் இதை விளக்கும்.

ஆவணம் எழுதியவர்கள் : ஆவணங்களை எழுதியவர்கள் ஊர்க்கணக்கர், மத்யஸ்தர் போன்றவர்கள். ஆவணங்களை எழுதியவர்கள் தங்கள் கையொப்பத்தை ஆவணங்களில் இட்டார்கள். எழுதினேன் வேட்கோவன் இக்கோயில் முதல் கணக்கு திருவாரூருடையான் கூளி கணவதி எழுத்து' (தெஇக. 17:601) போன்ற சொற்றொடர்கள் இதனை விளக்கும்.

முடிவுரை : சோழர் காலத்தில் நல்ல நீர்ப்பாசன வசதிகள் ஏற்பட்டு நிறைய நிலங்கள் பயிரேற்றப்பட்டன. சமுதாயத்தின் முதுகெலும்பாக விவசாயம் மாறியது. சோழர் சமுதாயத்தில், வாழ்வின் மையப் பொருளாக, செல்வமாக நிலங்கள் விளங்கின. எனவே நிறைய நிலப்பரிமாற்றங்கள் ஏற்பட்டு எண்ணற்ற ஆவணங்கள் சோழர் காலத்தில் நிலவின. சோழர் காலத்தில் கற்கோயில்கள் ஏராளமாக எடுக்கப்பட்டமையால் கல்வெட்டுகள் நிறைய வெட்டப்பட்டன. எனவே மேற்சொன்னவை மட்டுமல்லாது இன்னும் பல்வேறு வகையான ஆவணச்சிக்கல்கள் தோன்றி ஆவண முறைகளும் வகைகளும் மலிந்தன.

சில அரிய சொற்கள்

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் பயிலும் பல கலைச்சொற்கள் இடைக்காலத் தமிழ்நாட்டில் நில உடமை, அமைப்பு, அரசு வருவாய், நீர்ப்பாசனம் போன்ற பொருள்களைப் பற்றி விளக்குவனவாக உள்ள. இக்கலைச் சொற்கள் பல இன்று வழக்கில் இல்லை. சில பொருள் மாறிவிட்டன. சில சொற்கள் பழைய இலக்கியங்களிலோ நிகண்டுகளிலோ கூட இடம் பெறவில்லை . சில சொற்கள் உரையாசிரியர் மட்டும் கையாண்டுள்ளனர். ஆகவே கல்வெட்டுக் கலைச்சொற்களின் உண்மைப் பொருளை விளங்கிக் கொள்வது அவ்வளவு எளிதல்ல. கீழே சில சொற்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விளக்கம் கடந்த நூற்றாண்டுகளாகப் பல கல்வெட்டாய்வாளர், வரலாற்றாசிரியர் முயற்சியில் சிறுகச் சிறுக வளர்ந்து குவிந்த கல்வெட்டியல் அறிவை அடிப்படையாக வைத்துச் செய்யப்பட்டது என்பதை முதலில் வலியுறுத்தவேண்டும். சில சொற்களுக்குப் புதிய விளக்கம் காண முயன்றிருப்பது முன்னோர்தம் விளக்கங்களில் குறைகாணும் எண்ணத்திலல்ல; வரலாற்றறிவை மேலும் வளர்க்கவேண்டும் என்பதே இதற்கு முக்கிய நோக்கம்.

ஒரு கலைச்சொல்லை விளக்குவதற்கு முன் அது எந்தெந்த சூழ்நிலைகளில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பெரும்பாலும் கையாளப்படும் இடத்தை வைத்தே சொற்கள் தமக்குரிய பொருள்களைப் பெறுகின்றன என்பது அகராதியியலார் அறிந்தது. காலந்தோறும் பொருள் மாறுவதும் எல்லா மொழிகளிலும் உள்ள இயல்பு. கல்வெட்டுச் சொற்களைப் பொறுத்தவரை கையாளப்படும் இடங்களை மிகவும் முயன்றுதான் தொகுக்கமுடியும். கல்வெட்டுக்களை காலவாரியாகவும் இடவாரியாகவும் பிரித்து, சொற்கள் பயிலும் இடத்தைக் குறித்துக் கணக்கிடல் பின்னால் அச்சொற்களின் பொருள்களை விளக்க உதவியாக இருக்கும். கீழே சில அரிய சொற்கள் மட்டும் இவ்வகையில் தொகுக்கப்பட்டு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

வதி : இச்சொல் பிரமதேய ஊர்களில் (அதாவது பிராமண ஊர்களில்) பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகின்றன. இச்சொல்லை இதுவரை வழி அல்லது சாலை என்று பொருள் தருவதாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டுக்களை விரிவாக ஆராய்ந்த நீலகண்ட சாஸ்திரி இக்கருத்துக்கு உரமூட்டியதாகத் தெரிகிறது. இதே கருத்தை கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும் கொண்டிருக்கிறார். இருவரும் உத்தரமேரு சதுர்வேதி மங்கலத்தில் அவ்வூர்ச் சபையால் 922இல் புதுப்பிக்கப்பட்ட பரமேசுவரவதி என்ற ஒன்றை சாலை எனக் கொள்கின்றனர். ஆயினும் கல்வெட்டில் அச்சொல் வரும் இடத்தைப் பார்த்தால் இது ஒரு நீர்க்கால் என்பது தெளிவாகும். ஏனெனில் இவ்வதியில் நீரோடிக் கொண்டிருந்தது என்று ஒரு வரி உள்ளது. இப்பொழுது அவ்வதி தூர்ந்து (சேறாகி) விட்டதன் காரணமாக ஆடு மாடுகள் செல்வது கூட கடினமாகி விட்டது என்றும் அதனால் அதனைத் தூர் எடுத்து ஆழப்படுத்த வேண்டும் என்றும் சபையினர் முடிவு செய்கின்றனர். இதில் தூர்ந்துவிட்டது என்பது 'நிராயிட்டு' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இச்சொல்லை நீராயிட்டு என்ற வினைச் சொல்லாகக் கொண்டு சாலை முழுவதும் நீர் நிறைந்து தேங்கிவிட்டது என்று பொருள் கொண்டனர். அது தவறு.

குடும்பு

பிராமண ஊர் நில உடமை அமைப்புத் தொடர்பான இன்னொரு சொல் குடும்பு ஆகும். முதன்முதல் உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுக்களை வெளியிட்ட வெங்கையா இச்சொல் பகையின் உட்பிரிவு என்ற பொருள்படும் வார்டு (ward) என ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இந்த வார்டு என்ற பொருளை பின் வந்த நீலகண்ட சாஸ்திரியும் பிற வரலாற்றாசிரியரும், வட்டாய்வாளரும் பின்பற்றியுள்ளனர். ஆனால் கே.வி. சுப்ரமணிய அய்யர் மட்டும் குடும்பை குலம் என்ற சொல்லுக்கு பணச் சொல்லாகக் கொண்டு 'குடும்பங்களின் கூட்டு' என்று கொண்டார். இது ஓரளவு குடும்பின் உண்மைப் பொருளுக்கு வட்டுச் செல்கிறது எனலாம். எனினும் குடும்பு பயிலும் டெங்களைக் கவனித்துப்பார்த்தால் சிறிது மாறுபட்ட பொருள் கரலாம். உத்தரமேருசதுர்வேதி மங்கலம் பன்னிரண்டு சேரிகளாகவும், 30 குடும்புகளாவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வூர்ச்சபை பல வாரியங்கள் அல்லது உட்குழுக்களைக் கொண்டிருந்தது. வாரியங்களிலிருந்து உறுப்பினர் சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் போது முப்பது குடும்பங்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்குமாறு விதிகள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் வாரியங்களின் மொத்த உறுப்பினர் 12 அல்லது 6 என்று சேரிகளின் எண்ணிக்கை விழுக்காட்டில் முடிவு செய்யப்பட்டன.

சேரிகளின் பெயர்கள் பொதுவாக அரசனின் பெயர் கொண்டு இடப்பட்டன, (எ.கா., பராந்தகச்சேரி. ஆனால் புகள் முதற்குடும்பு , இரண்டாம் குடும்பு எண் பெயரே இடப்பட்டன. சில பிரம்மதேய ஊர்களில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட குடும்புகளும் இருந்தன. காட்டாக, "மாவட்டத்தில் சந்திரலேகை சதுர்வேதி மங்கலத்தில் உடும்பு கூட இருந்தது (தெ.இக. 6:12). இப்படிச் கட்டப்படும் எந்தக் குடும்பின் சார்பாகவும் ஆள்பெயர்கள் வரவில்லை. அகாவது இந்தக் குடும்பில் இன்னார் வசித்தார் என்ற செய்தியில்லை. மாறாகக் குடும்பையொட்டி விளை நிலங்கள் பேசப்படுகின்றன.

45ஆம் குடும்பில் இரண்டாம் பாடகத்தில் நிலம் 1/8
முதல் குடும்பில் நான்காம் பாடகத்தில் 240 குழி.

இதைக்கொண்டு குடும்புகள் விளைநிலப் பங்கீட்டு முறையோடு ஏதோ ஒருவகையில் தொடர்புடையது என்று சொல்லலாம்.

இந்த ஊகத்தை உறுதிசெய்யும் வகையில் சில வெளிப்படையான சான்றுகளும் உள்ளன. சிதம்பரம் வட்டம் உடையார்குடியில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டு கோயிலுக்கு அவ்வூர்ச்சபை கொடுத்திருந்த அர்ச்சனா போக நிலத்துக்கு மாறாக (சிறிது காலம் கழித்து) வேறு நிலம் கொடுக்க முடிவு செய்யப்பட்டது; ஏனெனில் முன்பு கொடுக்கப்பட்ட நிலம் ஒரு புதுக்குடும்பில் சேர்க்கப்பட்டதால் இந்த புது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருந்தது என்கிறது . 947இல் பொறிக்கப்பட்ட இன்னொரு கூரம் கல்வெட்டு இன்னும் தெளிவான செய்தியைக் கொடுக்கிறது. அந்த ஆண்டிலிருந்து அவ்வூர் விளை நிலங்கள் ஆறுதரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன என்றும், ஆகவே இனிமேல் ஒவ்வொரு வயலுக்கும் பாசன நீர் அக்குடும்புகள் வழியே கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும், மேலும் ஊர் வாரியங்களும் அப்படியே குடும்புகள் வழியே அமைக்கப்படவேண்டும் எனவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இக்கல்வெட்டு சில முக்கிய இடங்களில் சிதைந்திருந்தாலும் குடும்பு விளைநிலங்களை அடிப்படையாகச் செய்யப்பட்ட ஓர் அமைப்பு என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. ஒவ்வொரு பிராமணக்குடும்பமும் துய்த்து வந்த பங்குகளைச் சேர்ந்த நிலங்கள் ஒரே சீராக இருக்கவேண்டும் என்பதே இக்குடும்புகள் செய்யப்பட்டதன் நோக்கமாகும். சோழர் காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் வேறு சில ஊர்களில் வழங்கிவந்த 'கரையீடு' வழக்கத்தை இது ஒத்தது என்று - சொல்லலாம்.

கோயிற்றமர்

இச்சொல் கோயில் - தமர் எனப் பிரியும்; அரண்மனைக்குச் சொந்தக்காரர் என்று பொருள்படும். இது பொதுவாக அரசு அலுவலர்களைச் சுட்டியது. அரசச்சுற்றம் என்ற பழைய இலக்கிய வழக்குச் சொல்லையும் இங்கு நினைவுகூரலாம்.

திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள முதல் இராஜாதிராஜனின் கல்வெட்டொன்று (தெஇக, 8:675) அரசன் தன் ஆணை ஒன்றை 'நம் தமர் எப்பேர்ப்பட்டார்க்கும்' அனுப்பியதாகத் தெரிவிக்கிறது. வேறு சில கல்வெட்டுக்களிலும் 'நம் தமர்' என்ற சொற்றொடர் வந்துள்ளது. இதற்கு முன் அரசன் தன் அலுவலர்களை விளிக்கும் போது நம் கருமம் ஆராயும்', 'நம் பணிமகன்', 'நம் ஓலை' என்று தனித்தனியாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் 11ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ அரசு உன்னத நிலையை அடைந்தபோது அரசாங்கம் பல அலுவலர்களைக் கொண்டு இயங்கியது. அந்த நேரத்தில் எல்லா அலுவலர்களையும் மொத்தமாகச் சுட்ட கோயிற்றமர் வழக்குக்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது. நாளடைவில் இது அரசாங்கம் என் பொதுப் பொருளையும் கொடுக்கத் தொடங்கியது பின்னூற்றாண்டுகளில் இச்சொல் கோமுற்றவர், கோமுற்றவர் என்ற திரிபுகளையும் பெறுகின்றது. பாண்டியர், விஜயநகர் அரசர் கல்வெட்டுக்களில் இராஜகரம் (இராஜகிருகம் என்பதன் திரியும் அல்லது இராஜகரத்தார் என்ற சொற்களும் கோயிற்றமாக் இணைச்சொற்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதியில் பின்வழங்கப்பட்ட கோமுற்றவர் என்ற சொல்லைச் சரியான வடிவமாகக் கொண்டு அது 'கோமுற்று' என்ற வேர்ச்சொல்லடிப்படையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தவறு என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

பேரிளமையார்

பேரிளம் பெண் வயதான பெண்களைக் குறிக்கும். அந்த வகையில் பேரிளமை யென்றால் பொதுவாக முதியோரைக் குறிக்க வேண்டும். பெரும் பற்றப்புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடல் புராணத்தில் பேரிளமை இப்பொருளில் வந்துள்ளது (தமிழகராதி). ஆனால் கல்வெட்டுக்களில் இதற்கு மாறான ஒரு பொருள் உண்டு. மேலே சுட்டப்பட்ட 'வெட்டி' ஊழியம் புரிந்த வெட்டியார், பேரிளமையார் என்ற மாற்றுப்பெயர் கொண்டிருந்தனர் என ஒரு 997 ஆம் ஆண்டுப் பாகூர்க் கல்வெட்டு செய்தி தருகிறது. 'வெட்டியாராகிய நானூற்றுவப் பொற்சாலைப் பேரிளமையார்' என்ற சொற்றொடர் அதில் காணப்படுகிறது. 1177ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த இரு திருக்கடையூர்க் கல்வெட்டுக்கள் (கஆஅ 1925:253-6) உழுகுடி வெள்ளாளரும் பேரிளமையாரும் ஒன்று என்று தெரிவிக்கிறது. பெரும்பாலும் பிராமண ஊர்களில் பேரிளமையார் சுட்டப்படுகின்றனர். பிராமணர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தாலும் ஓரளவு மரியாதையான இடத்தை அங்குப் பெற்றவராக விளங்குகின்றனர். தாமே தனிநாட்டுத் தகுதிபெற்று தனியூர் - என்று அழைக்கப்பட்ட பிரமதேய ஊர்களைச் சுற்றியிருந்த நாடுகள் பேரிளமை நாடுகள் எனப்பட்டன. இப்பேரிளமை நாடுகளில் இருந்த ஊர்களில் பிராமண நிலக்கிழாரின் நிலங்களை உழுத உழுகுடி பெரும்பாலும் வாழ்ந்து வந்தனர். அதாவது பேரிளமையாரே அதிகமாக இருந்தனர். ஆகவே இவை பேரிளமை நாடுகள் எனப்பட்டன.

முடிவுரை

மேலே சொல்லப்பட்ட செய்திகளிலிருந்து தெரிவது கல்வெட்டுச் சொற்களுக்கு கருத்து விளக்கம் செய்வதற்கு இலக்கிய வழக்கை மட்டும் நாடினால் போதாது, அவை பயிலும் இடம், காலம் ஆகியவற்றையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும என்பதே.

ஆள் பெயர்கள் சமுதாயம்

சோழர் காலக் (கி.பி. 846-1279) கல்வெட்டுக்கள் இடைக்காலத் தமிழ்நாட்டு அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார வரலாற்றுக்கு மிகவும் துணைபுரிபவை. இதுவரை ஏறக்குறைய 9,000 சோழர் கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுப் படியெடுக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ள சுமார் 3, 200 கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் ஆள்பெயர்கள் கீழே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவைகளிலிருந்து ஏறக்குறைய 9,600 பெயர்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவற்றில் சில கீழே வருமாறு அமைந்துள்ளன.

ஒரு பகுதிப் பெயர்கள்

1. சேனை
2. தன்மப்பிரியன்
3. நாலாயிரவன்
4. உத்தமசோழமாராயன்

இருபகுதிப் பெயர்கள்

5. கௌசிகன்/கணவதிபட்டன்
6. கோனுழான்/கவறைமன்றாடி
7. எச்சல்/சோலை
8. கல்லன்/நக்கன்
9. பட்டன்/தானதொங்கியார் (பெண்)

முழுப்பகுதிப் பெயர்கள்

10. காப்பியன்/சேந்தன்/சோமதேவன்
11. கோவத்தக்குடியுடையான்/சிங்கன்/பாழி
12. மதுராந்தக இருக்குவேள்/(ஆன) ஆதித்தன்/ விக்கிரகேசரி
13. பராந்தகன் மாதேவடிகள்/ (ஆன) / செம்பியன் மாதேவியார் (பெண்)

நாற்பகுதிப் பெயர்கள்

14. விசலூர் உடையான் பராந்தகப் பல்லவரையன்/(ஆன) அரையன்/விளக்கன்
15. சிஞ்சல்கிழவன்/குழியன்/ஆச்சன்/(ஆன) அரிகுலாந்தகவாரணப் பேரரையன்
16. மொகிலியன் தத்தைக்கன்று/உய்யவந்தான்/ (ஆன) அறம்பயத்த பட்டன்

ஐம்பகுதிப் பெயர்கள்

17. காசியபன் நெற்குப்பையுடையான்/ ஆட்கொண்டான்/ திருச்சிற்றம்பலமுடையான்/ (ஆன) சோளேந்திரசிங்கபட்டன்
18. பெருமருதூர்/ஆத்ரேயன் நம்பிப்பிரியன்/ பெரியஉடையான்/ பஞ்சநெதிவாணபட்டன்

மாராயமும் மாராயனும்

'மாராயம்' என்ற சொல்லை முதன்முறையாகத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் புறத்திணை இயல் 65ஆம் சூத்திரம் வஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் ஒன்றன் பெயராகக் குறிக்கிறது. பின்னர் இது இனியவை நாற்பது (6 : 1), சிலப்பதிகாரம் (25 : 142), புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (வஞ்சிப்படலம் : 46) ஆகியவைகளில் வழங்கக் காண்கிறோம். இனியவை நாற்பதில் கருத்து தெளிவாக இல்லை. சிலப்பதிகார வழக்கு தொல்காப்பியத்தை அப்படியே அடியொட்டிச் செல்கிறது. புதிய விளக்கம் எதுவும் இல்லை . புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் தொல்காப்பியத்தைப் போலவே வஞ்சித்துறைகளுள் ஒன்றாகக் குறிக்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் வரும் 'மாராயம் பெற்ற நெடுமொழியானும்' என்னும் தொடருக்கு இளம்பூரணர் 'மாராயமாகிய உவகை பெற்ற நெடியமொழியும்' என்று பொருள் கூறுகிறார். 'மாராயம்' என்ற சொல்லுக்கு மகிழ்ச்சி, நற்செய்தி, பாராட்டுச் சொல் என்ற பொருள்கள் உண்டு என்று சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதி (ப. 3173) குறிக்கிறது. நச்சினார்க்கினியர் மேல் குறித்த தொடருக்கு 'வேந்தனாற் சிறப்பெய்திய அதனாற் றானேயாயினும் பிறரேயாயினும் கூறும் மீக்கூற்றுச் சொல்லும் என்ற பொருள் தருவதோடு 'சிறப்பாவன ஏனாதி, காவிதி முதலிய பட்டங்களும் நாடும் ஊரும் முதலியனவும் பெறுதலுமாம்...... என்று விளக்கிச் செல்கிறார். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் மாராய வஞ்சி 'மறவேந்தனிற் சிறப்பெய்திய விறல் வேலோர். நிலையுதரத்தன்று என்று விளக்கப்படுகிறது.

ஏனாதியைச் சேனாதிபதியின் மரூஉவாகக் கொண்டு சேனாதி பதிகளுக்குக் கப்பட்ட பட்டப்பெயராகக் கொள்வது வழக்கமாக உள்ளது. எட்டிப்பட்டம் மணிமேகலையில் தான் முதன் முதல் எப்பிடப்படுகிறது. இது சிறந்த வணிகர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சிறப்பு என்று தெரிகிறது.

இவற்றில் காவிதி 11ஆம் நூற்றாண்டு வரை கல்வெட்டுக்களிலும் காணலாம். ஊர்க் கணக்கரின் பட்டம் என்ற வகையிலேயே கல்வெட்டுக்களில் வழங்கப்படுகிறது. ஏனாதிப் பட்டம் மிகவும் அருகியே காணப்படுகிறது. எட்டி தனித்து வழங்கவில்லை. எனினும் இலக்கிய வழக்கில் முன்பில்லாத மாராயன் என்ற பட்டம் பெரும் அளவில் கல்வெட்டுக்களில் வழங்குவதைக் காண்கிறோம்.

வைத்திய குலம்

கி.பி. 7-8ஆம் நூற்றாண்டுப் பாண்டியர் கல்வெட்டுகளில் சிலருடைய பேர்கள் மங்கலம்' என்ற சொல்லை அடிப்படையாக வைத்து பட்டங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன.

(பட்டம்) // (தந்தை) // (தான்)

---

1. பாண்டி மங்கல அதி அரைசன்//சாத்தன்/ஏறன்
2. மூவேந்த மங்கலப் பேரரையன் (ஆகிய) //மாறன்// காரி
3. பாண்டி மங்கல/விசையரையன் (ஆகிய)//மாறன்//எயினன்
4. பாண்டி/அமிர்த/மங்கலப்/பேரரைசன் (ஆயின)//சாத்தன்//கணபதி
5. வீர/மங்கலப் பேரரைசன் (ஆகிய) //மூர்த்தி //எயினன்
6. பாண்டி இளங்கோ /மங்கலப் பேரரைசன் (ஆகிய)//சங்கன்//சிரிதரன்.

இவர்களின் முதலில் உள்ளவர் மலையடிக்குறிச்சியில் ஒரு குகைக் கோயிலை உண்டாக்கியவர். அவர் பாண்டிய அரசாங்கத்தில் ஓர் உயர்பதவி வகித்தவர் என்பது உறுதி. மற்ற ஐவரும் முதல் வரகுணபாண்டியன்கீழ் உயர்பதவி வகித்தவர். இரண்டாமவரும் மூன்றாமவரும் ஒருவர்பின் ஒருவர் இவ்வரசன் கீழ் உத்தரமந்திரி பதவி வகித்தனர். நாலாமவரும் ஐந்தாமவரும் மஹாசாமந்தன் என்ற உயர் பதவி வகித்தனர். ஆறாமவர் யானைப்படைத்தலைவர்.

இவர்கள் பெயர்களில் முதலில் கொடுக்கப்பட்ட பகுதி சென்ற கட்டுரையில் விளக்கியது போல் பட்டப்பகுதியாகும். இடையில் உள்ள இரு பகுதிகள் தந்தை பெயரும் தன் பெயருமாகும். இடையில் உள்ள ஆகிய அல்லது ஆயின என்ற பட்டத்தையும் பெயரையும் இணைக்கும் சொல் கீழே பட்டப்பகுதி மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

இப்பட்டப்பகுதிகளை மூன்று உட்கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றில் இறுதிக்கூறு பேரரைசன் என்று நான்கு முறையும் அதி அரைசன் என ஒரு முறையும் விசையரையன் என ஒரு முறையும் வந்துள்ளது. அரையன், அரைசன் ஆகியன 'அரசன் என்ற சொல்லின் பிறவடிவங்கள். இங்கு 'தலைவன்' அல்லது முதல்வன்' (Chief) என்ற பொருள் கொடுக்கும். பேர், அதி என்ற இரண்டும் பெருமை என்ற பொருளைத் தரும் அடைகளாகும். 'விசை' விஜய என்பதன் மரூஉ; வெற்றி எனப் பொருள் தரும்.

பட்டப்பகுதியில் முதல் உட்கூறு பாண்டி என இரு முறையும், பாண்டி அமிர்த, பாண்டி இளங்கோ, மூவேந்த, வீர என ஒவ்வொரு முறையும் வந்துள்ளது. இது ஆளும் அரசன் பெயர் சார்ந்து வந்துள்ளது என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. சோழர் காலப் பட்டப்பகுதிகளையும் இங்கு ஒப்புநோக்கலாம்.

இடைப்பட்ட கூறான மங்கலம் இங்குச் சிறப்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. இச்சொல் பிராமண ஊர்ப்பெயர்களின் பின்னொட்டாகப் பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது (வெள்ளேற்றான் மங்கலம், கும்மணமங்கலம், சீவரமங்கலம் முதலியன). ஆகவே இக்கூறு மேற்குறிப்பிட்ட பேருக்குரியோரின் ஊர்களாகக் கருத வாய்ப்புண்டு. காட்டாக

மூவேந்தமங்கலப் பேரரையன் மூவேந்தமங்கலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கொள்ளலாம். ஆயினும் இப்பெயர்களை அவ்வாறு கொண்டால் உண்மையான பொருள் தவறிவிடும். சோழர் கல்வெட்டுக்களில் உள்ள பெயர்களைப் பகுத்துப் பார்த்தால் பெரும்பாலும் பட்டப்பெயரில் வரும் இந்த இடைக்கூறு ஒரு சாதி அல்லது தொழில் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதாக நிருபிக்கலாம். ராஜராஜ பிரம்மராஜன், ராஜராஜ நாடக மாராயன் என்ற பெயர்களில் வரும் பிரம்ம. நாம் என்பவை முறையே பிராமணரையும், நாடகத்தொழில் வல்லாரையும் குறிக்கின்றன. 'மங்கல' என்ற கூறையும் இவை போன்றே கொள்ளல் வேண்டும். அது சாக அடிப்படையில் எழுந்திருக்க வேண்டும்.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது இவர்கள் நாவிதகுலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை ஊகிக்கலாம். பெரும்பாலும் அவர்கள் மருத்துவத் தொழில் புரிந்தவர் என்றும் சொல்லலாம். நாவிதர் மருத்துவர் என்பதில் முரண்பாடு இருப்பதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் வரலாற்று நோக்கில் பார்த்தால் அம்முரண்பாடு மேலோட்டமானதே என்று தெரியும்.

அண்மைக்காலம் வரை நாட்டுப்புறங்களில் பல இடங்களில் நாவிதர்கள் மயிர்வினைஞர்களே அல்லாமல் மருத்துவத் தொழில் புரிபவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். நாவிதப் பெண்கள் மருத்துவச்சிகளாக பேறுகாலங்களில் உதவுவது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. ஒரு அரசியின் பேறுகாலத்தில் அறுவைச்சிகிச்சை செய்த ஒரு 'மங்கலை' பற்றி கொங்கு மண்டலசதகம் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில் பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாவிதக்குலம் ஒரு மதிப்புடைய குலமாகவே இருந்தது. கொங்கு நாட்டில் இன்றும் நாவிதர் பலகூட்டத்தினருக்கு, குறிப்பாக கொங்குவேளாளருக்கு மணவினை போன்ற சடங்குகளின் போது முக்கியப் பொறுப்புக்களையேற்று நடத்துகின்றனர்.

சோழர் கல்வெட்டு ஒன்றில் தொடர்புடைய ஒரு செய்தி கிடைக்கிறது. தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலிலுள்ள ராஜராஜனின் கல்வெட்டு (கி.பி. 1014) ஒன்றில் பஞ்சவன் மங்கலப் பேரரையன் அரையன் பவருத்திரன் என்பவர் கோலினமை என்ற தொழிலில் வல்லவர் என்ற குறிப்பு உள்ளது. 'கோலினமை' என்ற சொல் எதைக்குறிக்கிறது என்பதற்கு அகராதிகளில் விளக்கம் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் இது மருத்துவத்தோடு தொடர்புடையது என்பதை ஊகிக்கலாம். இப்பெயருக்குப் பக்கத்தில் ராஜராஜ பிரயோகதரையன் என்ற அம்பட்டன் குறிக்கப்படுகிறார். பிரயோகம் மருத்துவசிகிச்சையைக் குறிக்கும். அம்பட்டன் என்ற சொல்லும் மருத்துவரைக் குறிக்கும்.

மேற்சொன்ன செய்தித் துணுக்குகளையெல்லாம் தொகுத்துப் பார்த்தால் மங்கலம் என்ற சொல் மருத்துவர் என்று பொருள்படும் வைத்யரோடு தொடர்புடையது என்பதை மறுக்கமுடியாது.

அலகு - IV

கல்வெட்டில் இந்து முசுலிம் சமய ஒருமைப்பாடு

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குத் தமிழர் வழங்கியவைகளில் இந்து - முசுலிம் சமய ஒருமைப்பாடு மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். எதிர்கால இந்தியச் சமுதாயம் சமய வேறுபாடுகளை யெல்லாம் களைந்து ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்து முன்னேறிச் செல்லச் சமய ஒருமைப்பாடு மிகவும் இன்றியமையாததாகும். இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த சமய ஒருமைப்பாட்டிற்குக் கல்வெட்டுக்கள் நமக்கு மிகச் சிறந்த சான்றுகளைத் தந்து வழிகாட்டிகளாக அமைந்துள்ளன.

சோழர் காலம்

இராசராசன் 1010இல் கட்டிமுடித்த தஞ்சைப் பெரிய கோயிலுக்குப் பலரும் கொடையளித்துள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர் தஞ்சைப் புறம்படியில் ராஜவித்யாதரப் பெருந்தெருவில் வாழ்ந்த சோனகன் சாவூர் பரஞ்சோதி என்னும் இசுலாமியர் ஆவார். சோனகன் என்பது அராபியரை அக்காலத்தில் குறித்த சொல். சாவூர் என்பது ஜாஃபர் என்பதன் வடிவம் ஆகலாம். பரஞ்சோதி என்பது அவர் பெற்ற சிறப்புப் பெயர், இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் இச் சோனகன் சாவூர் பரஞ்சோதி கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் பெருந்தர அரசு ஊழியராகத் திருமந்திர ஓலை நாயகமாக இருந்துள்ளார்.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் விமானத்தின் வடபக்கம் உள் தொப்பியணிந்த வெளிநாட்டவர் ஒருவர் இங்கு நினை கொள்ளத்தக்கது. இராசராசன் பெருவுடையார் கோயிலுக் அளித்த அணிகலன்களில் சோனகச் சிடுக்கு என்பதும் ஒன்றாகும்

புகழ்வாய்ந்த சோழரின் ஆனைமங்கலச் செப்பேட்டில் மதயஸ்தனாவும் கரணத்தானாகவும் நாகப்பட்டினத்துக்கருகில் சன்னமங்கலம் என்ற ஊரில் பணிசெய்த துருக்கன் அகமுதன் என்பவர் குறிக்கப்பெறுகின்றார்.

பாண்டியர் காலம்

மதுரை, கோரிப்பாளையம் ஒரு கோல் சுல்தான் பள்ளிவாசலுக்குக் கூன்பாண்டியன் 14 ஆயிரம் பொன் கொடுத்துச் சோளிகுடி, சொக்கிகுளம், வீவிகுளம், கண்ணானேம்பல், சிறுத்தூர், திருப்பாலை ஆகிய ஆறு ஊர்களை விலைக்கு வாங்கித் தானமாக அளித்தார் - (வீவிகுளம் - பீபிகுளம்?).

கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் பிள்ளை என்ற பட்டமுடைய தகியுடீன் என்னும் இசுலாமியர் குலசேகர பாண்டியனுக்கு அமைச்சராக இருந்தார். சில கல்வெட்டுக்களில் இசுலாமியர் முதலியார் பட்டம் பெற்றிருந்தமையும் தெரிகிறது.

சிறிய மெக்கா எனப்படும் காயல்பட்டினத்தில் கற்புடையார் பள்ளி, இரட்டைக் குளத்துப்பள்ளி ஆகிய பள்ளிவாசல்களில் 14ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தைச் சேர்ந்த குலசேகர பாண்டியனின் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.'

(கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கேரள மன்னர் உதயமார்த்தாண்டவர்மன் காயலிலிருந்து திருசெந்தூர் செல்லும் வழியில் வீரபாண்டியன் பட்டினம் என்னும் பகுதியில் உள்ள மக்தூம் பள்ளி எனப்படும் ஜிம்மாத்துப் பள்ளியைப் புதியதாகக் கட்டி அப்பள்ளிக்கு உதயமார்த்தாண்டப் பெரும்பள்ளி என்று தன் பெயரிட்டான். அங்கு பணிபுரிந்த அபூ பக்கர் காதியாருக்கு உதயமார்த்தாண்டக் காதியார் என்றும் பெயரிட்டான்.

ஏறக்குறைய இதே காலத்தில் சிவகங்கையில் அரசு நிலையிட்ட முத்து வடுகநாதப் பெரிய உடையாத்தேவர் மொட்டைப் பக்கிரி சாயபு தர்காவிற்கு நிலம் அளித்தார்..! 1705இல் தொண்டி கைக்களான் குளம் கலிங்கு மருது பாண்டியரால் கட்டப்பட்டது. அப்போது அப்பகுதி நிர்வாகியாக இருந்தவர் அபூப் சகா மரைக்காயர் என்பவர்.

கொங்கு நாட்டில்

திருவரங்கக் கோயிலில் இருப்பதைப் போலவே துலுக்கநாச்சியம்மன் வழிபாடு கொங்கு நாட்டில் பல பகுதிகளில் உள்ளது. இராவுத்தன்மார் சுவாமி வணக்கம் இசுலாமிய வீர வணக்கமே ஆகும். சிலர் திங்களூர் மசிரியாத்தாள் வழிபாடு இசுலாமிய வழிபாட்டின் சின்னமே என்பர்.

காங்கேய மன்றாடியார் குடும்பத்தில் முடப் பெண் ஒருத்தி பிறந்தாள். அவளுக்குச் சகோதரர்கள் தம் நிலத்தில் பங்கு அளிப்பதாகக் கூறினர். பின் என்ன காரணத்தாலோ அளிக்க மறுத்தனர். முடப் பெண் துலுக்க சருதார் அவர்களிடம் முறையிடவே அவர் விசாரித்து முடப்பெண்ணுக்கு உரிய நிலம் பெற்றுத்தந்தார் என மக்கென்சி ஆவணம் ஒன்று கூறுகிறது. 3 இவ்வரலாறு கூறும் வெள்ளையம்மாள் காவியம் என்ற ஓலைச் சுவடி அண்மையில் கிடைத்துள்ளது.

நவாப் செய்த பைசல்

திருவரங்கத்தில் கந்தாடை அண்ணங்கார் வரதாச்சாரியார் பரம்பரைக்கும் ரெங்காச்சாரியார் பரம்பரைக்கும் பத்து தலைமுறையாகச் சுமார் 120 ஆண்டுகட்கு மேல் சில உரிமைகள் பற்றிய தகராறு இருந்தது. 1797இல் ஆர்க்காடு நவாப் அசரத் சாயபு அவர்கள் கச்சேரி கூட்டித் தீர விசாரித்துப் பழைய ஆவணங்களைப் பார்த்துத் தீர்ப்பளித்தார். இப் பைசல் நாமா மக்கென்சி ஆவணத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விசய நகர, நாயக்கர் காலம்

இரண்டாம் தேவராயர், இராமராயர் போன்ற பேரரசர்கள் முசுலிம் போர் வீரர்கள், முசுலிம் படைத்தலைவர்கள் தம்மை வணங்க வரும்போது தமக்கு முன்பாகப் புனிதத் திருக்குர்ஆனை வைத்திருக்குமாறு கட்டளை பிறப்பித்திருந்தனர்.'

கூன்பாண்டியன் கோரிப்பாளையம் பள்ளிவாசலுக்கு அளித்த கொடை ஊர்கள் பற்றிப் பிற்காலத்தில் அரசு அலுவலர்கட்கும், பள்ளிவாசல் நிர்வாகிகளுக்கும் சர்ச்சை மூண்டது. வீரப்ப நாயக்கன் பாண்டியர் கால ஆவணங்களைப் பார்த்து விசாரணை செய்து முன்பு இருந்தது போல் கொடை அளிக்கப்பட்ட ஆறு ஊர்களும் கோரிப்பாளையம் பள்ளிவாசலுக்குச் சேர்ந்தவை எனத் தீர்ப்பளித்து அங்குக் கல்வெட்டும் பொறித்தான். சிவமயம் என்று தொடங்கும் அக் கல்வெட்டு இன்றும் அப்பள்ளிவாசலில் உள்ளது.10

நாயக்க அரசியர் மீனாட்சியும்," மங்கம்மாளும்'' திருச்சியிலும் மதுரையிலும் பல பள்ளிவாசலுக்கும், இசுலாமியப் பெரியார்களுக்கும் கொடையளித்தனர். மதுரைத் திருமலை நாயக்கர் ஆட்சிக்காலத்தில் தான் காயல்பட்டினம் இசுலாமியர் மணப்பெண்ணிடம் கைக்கூலி (சீதனம்) வாங்கக்கூடாது என்று முடிவு செய்தனர்.

1531இல் செவ்வப்ப நாயக்கன் அதிராம்பட்டினம் கலாரத் காகா அலாவுதீன் சாகிப் தர்காவிற்குப் பெருங்கொடை அளித்தார். 1550இல் செவ்வப்ப நாயக்கர் தஞ்சை சமுசுபீரு பள்ளிவாசலுக்கு நாஞ்சிக்கோட்டை மண்ணையார்களைக் கொண்டு 7 வேலி நிலம் அளிக்கச் செய்தார். 1645இல் விசய ராகவ நாயக்கன் நாகூர் அசரத்காதிர் ஒலி தர்காவின் முதல் வாயில் அருகில் உள்ள மினார் எனப்படும் கோபுரத்தைக் கட்டினார்.

சேலம் மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள்

சேலம் மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள் வரலாற்றுக்கு எந்த அளவுக்குத் துணை நிற்கின்றன என்பதை அம்மாவட்டக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக அறியலாம். இம்மாவட்டத்தில் 90க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. சில ஊர்களில் அதிக எண்ணிக்கையிலுள்ள கல்வெட்டுக்களும் பல ஊர்களில் ஒன்றிரண்டு கல்வெட்டுக்களும் கிடைத்துள்ளன. பெரும்பான்மையான கல்வெட்டுக்கள் கோவில்களில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. சில கல்வெட்டுக்கள் மலைக்குகைகள், பாறைகள் தூண்கள், ஊர் வயல் பகுதி ஆகியவற்றில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

இம்மாவட்டத்தில் இதுவரை 330 கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பான்மை தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களேயாகும். சில கல்வெட்டுக்கள் வடமொழி. கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. கோவில்களில் சுண்ணம் பூசியும், சுவர் எழுப்பியும், கல் பொரிந்தும், சிதைந்தும் காணப்பெறுதலால் சில கல்வெட்டுக்கள் நன்முறையில் படியெடுக்க இயலாத நிலையில் அமைந்துள்ளன.

கால வரிசையில் கீழ்க்கண்டவாறு கல்வெட்டுக்களின் எண்ணிக்கை உள்ளன.

10, 11, 12ஆம் நூற்றாண்டுகள்	63
13ஆம் நூற்றாண்டு	115
14--17ஆம் நூற்றாண்டுகள்	117

மகதைவானர்கள்

ஆறகளூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ அரசரின் கீழ் ஆட்சிபுரிந்த குறுநில மன்னர்கள் மகதைவாணர்கள் ஆவர். இராசராச வாணகோவரையன் என்றும் பொன்பரப்பினான் மகதைப்பெருமாள் என்றும், மகதேசன் உலகம் காத்த பெருமாள் என்றும் அவ்வாணர்கள் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர். ஆறகளூர், தியாகனூர், வீரகனூர், தடாவூர், ஆத்தூர் ஆகிய இடங்களில் இவர்களுடைய கல்வெட்டுக்கள் காணப்பெறுகின்றன. இவர்களுடைய காலத்தில் காஞ்சிக்குச் செல்லும் பெருவழி ஒன்று இருந்தது. 'மகதேசன் பெருவழ காஞ்சிபுரம்' என்ற பெருவழிக்கல் ஒன்று ஆறகளூரில் உள்ளது. தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தன் மேற்குப் பகுதியும், சேலம் மாவட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியும் இவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த பகுதியாகும். அப்பகுதி மகதை மண்டலம் எனப்பெற்றது.

சோழகங்க தேவர்கள்

சேலம், இராசிபுரம் வட்டப்பகுதியில் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் குறுநிலத் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் சோழகங்க தேவர்கள் ஆவர். இராசேந்திர சோழனின் ஏழாம் ஆட்சியாண்டில் இராசிபுர வட்டம் காக்காவேரியிலுள்ள சிவன் கோவிலில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில் 'சேலநாட்டு அஞ்சாத பெருமாளான சோழகங்கதேவர் பொன் பரப்பினான்' என்பவன் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளான். இச் சோழகங்கதேவர் என்னும் பட்டப்பெயர் இரண்டாம் இராசேந்திரன் தன் உடன்பிறந்தாரில்

மூன்றாமவரான மதுராந்தகனுக்குச் சூட்டப் பெற்றதாகும். இச்செய்தி அவனுடைய திருமாது புவியெனும் என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது.

வாள்வலித் தடக்கை மதுராந் தகனைச்
சோழ கங்க னென்றும்

என்று மெய்க்கீர்த்தி குறிப்பிடுகிறது. சேலம் நாட்டு அஞ்சாத பெருமாள் என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளமையால் மதுராந்தக சோழன் என்ற பட்டப்பெயரில் சேலம் நாட்டை ஆண்ட ஒரு குறுநிலத்தலைவனாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அறியலாம்.

சேலம் நாட்டு சீரகப்பாடியில் மாணிக்கன் என்பவன் தான் கட்டிய மன்றீசுவரமுடைநாயனாருக்குப் பூசைக்கும் திருப்பணிக்கும் முதலாக அவனால் கட்டப்டுபெற்ற. உட்பிறப்பழகியான் என்றும் ஏரியின் கீழ் நீர்பாய்ந்த நிலத்தை பொன்பரப்பின சோழகங்கதேவரிடம் பொன் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கிய செய்தி ஒரு கல்வெட் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. இராசிபுரம் வட்டம் கூனவேலம்பட்டி அழியா இலங்கையம்மன் கோவிலில் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனின் பதினைந்தாம் ஆட்சியாண்டைக் சார்ந்த கல்வெட்டில் அழகிய சீயனான சோழகங்க தேவன்' என்று குறிப்பிடம் பெற்றுள்ளார்.

வாழக்குட்டப்பட்டி என்னும் ஊரிலுள்ள கல்வெட்டில் 'எல்லாம் தலையான சோழகங்கதேவ முதலி' என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளார். இவர் கீழ்ப் பணிபுரிந்த திருநீற்றுப் பல்லவராயன் என்பவர் இடபதேவரை எழுந்தருளுவித்துக் கோவிலையும் கட்டிப் பூசைச் செலவினங்களுக்கு நிலத்தையும் கொடையாக அளித்த செய்தி குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இவ்வூரிலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு சோழகங்கதேவர் என்னும் தன் தலைவனுக்கு நன்மை உண்டாகும் பொருட்டுச் சோழக்கோன் என்பவர் மூங்கில்பள்ளம் என்னும் ஏரியின் கீழ் இருந்த நிலத்தைப் பொன்பரப்பீசுவரமுடைய நாயனார்க்குத் தேவதான இறையிலியாக அளித்த செய்தி குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. எனவே சோழகங்கதேவர் என்பவர் ஒரு குறுநிலத்தலைவர் என்பதும் அவர் பொன்பரப்பிய கோவில் வாழக்குட்டப்பட்டியிலுள்ள பொன்பரப்பீசுவரமுடைய நாயனார் கோவில் என்பதும் இச்சான்றுகளால் அறியலாம். இச் சோழகங்கதேவர் என்னும் பட்டப்பெயரை மரபுவழியில் பலர் பெற்றிருக்கலாம். அழகிய சீயனான சோழகங்கதேவன், எல்லாம் தலையான சோழகங்கதேவன், அஞ்சாத பெருமாளான் சோழகங்கதேவன் எனப் பலர் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளனர். இவர்களுடைய தலை நகரம் மல்லூரை அடுத்துள்ள பொன்பரப்பி என்னும் ஊராகும். மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலம் தொடங்கிச் சோழப் பேரரசு முடிவுறும் வரையில் இவர்கள் குறுநிலத்தலைவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

தம்மம்பட்டி

தம்மம்பட்டி என்னும் மளரில் நரசிங்கப்பெருமா கோவிலில் நான்கு கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன அவை .பி. 15ஆம் நூற்றாண்டின் விசயநகர ஆட்சிக்காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். அக்கோவிலுக்குத் தேவர்மறி, புளியங்குறிச்சி, பூடிதிபறுகு, ஆருளம்பள்ளி, மாறாடி நீர்மைக்குட்பட்ட மங்கைவார்ப்பட்டி, மண்மலைச் சீர்மைக்குட்பட்ட செங்கிணறு ஆகிய கிராமங்களைக் திருவிடையாட்டமாக அளிக்கப் பெற்றதாக அம் மூன்று

கல்வெட்டுகளின் செய்தி குறிப்பிடுகிறது. ஒரு கல்வெட்டு திம்மயநாயக்கர் என்பவர் கோவிலுக்குக் கொடையாக நிதியைச் சேர்க்க வழி செய்த முறையை விளக்குகிறது. நான்கு திசைகளுக்கும் சென்று வாணிகம் புரிந்த செட்டி வியாபாரிகள் அவ்வூருக்குள் கொண்டு வந்த பொருள்களுக்கும் வெளியில் கொண்டு சென்ற பொருள்களுக்கும் தலைச்சுமையாகக் கொண்டு வந்த பொருள்களுக்கும் விதிக்கப்பெற்ற வரியின் வருவாயில் பாதியை அக்கோவில் கருவூலத்தில் கொடையாகச் சேர்க்கப் பெற்ற செய்தியைக் கூறுகிறது.

திருச்செங்கோடு

திருச்செங்கோட்டில் 38 கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் திருச்செங்கோட்டுக் கோவில் திருஏகாதசி கணப்பெருமக்கள், திருவாதிரை கணப்பெருமக்கள், திருவோணக் கணப்பெருமக்கள், துவாதசி கணப்பெருமக்கள் ஆகியோர் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளனர். இக் கணப்பெரு மக்களிடம் 'காசெட்டாங்கல்' என்னும் அளவினால் நிறுக்கப் பெற்ற பொன்னைக் கொடுத்து அதனின்றும் வந்த வட்டியால் கோவில் பிராமணர்களுக்கு உணவு படைத்துள்ள செய்தி குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. இவ் வறச்செயலுக்குப் பலர் கொடை அளித்துள்ளனர். இவ்வாறு பல்வேறு கொடையாளர்கள் அளித்த பொன்னைப் பெற்ற கணப்பெருமக்கள் அதை வட்டிக்கு விட்டு அதனின்றும் வந்த வருவாயைக் கொண்டு இருகலம் வீதம் பிராமணர்களுக்கு உணவு ஊட்டுவதாக உறுதியளித்த செய்தி ஒரு கல்வெட்டில் உள்ளது. இரண்டாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் காலத்தைச் சார்ந்த மூன்று கல்வெட்டுகளுள் ஒன்று உலகம் காத்த கண்ணையன் என்பவருக்கு அவருடைய சிறப்பைப் போற்றி நடுகல் எடுத்த செய்தி குறிப்பிடுகிறது. விஜய நகர அரசர் கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சியின் போது (கி.பி. 1522) பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டில் அலுவலர்கள் பலரை நியமித்துள்ள செய்தியுடன் உழவுக்குடிக்கு ஏர் ஒன்றுக்கு ஐந்து பணம் வீதமும் கைக்கோளருக்கு முதலிரண்டாண்டுகளுக்கு வரிநீக்கம் செய்யப் பெற்றுப் பின்னர்த் தறிக்கு இரண்டு பணமும் மனை ஒன்றுக்கு ஒரு பணமும் ஆக மூன்று பணம் வரி விதிக்கப்பெற்ற செய்தி விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

விடுகாதழகிய பெருமாள்

சங்க காலத்திற்குப்பின் அதியர் மரபு

சங்க கால அதியர் குடியினர் வாழையடி வாழையெனப் பிற்காலத்தும் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இதனைச் செங்கம், தகடூர் நடுகற்களும், சீவரமங்கலச் செப்பேடும்,' நாமக்கல் குகைக் கல்வெட்டுக்களும், ஒட்டபட்டி மேலைக்கங்கர் கல்வெட்டும் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றன.

சில இலக்கியங்களும் பிற்கால அதியர் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகின்றன. பெரியபுராணத்தில் புகழ்ச்சோழ நாயனாரின் காலத்தில் கருவூருக்கு அண்மையில் அதிகன் ஆட்சிபுரிந்த குறிப்புக் கூறப்படுகிறது.

"அதிகன்; அவன் அணித்தாக
ஓங்கு எயில்சூழ் மலையரணத்து உள்உறைவான்"

என்பது பெரிய புராணப் பகுதி.

முதலாம் குலோத்துங்களின் கலிங்கப்போரில் அதிகனும் போரிட்டான் என்று விக்கிரம சோழன் உலாக் கூறுகிறது.

"ஒட்டிய
மான அரசர் இரிய வடகலிங்கத்
தானை துணித்த அதிகனும்''

என்பது உலா வரிகளாகும்.

விடுகாதழகிய பெருமான்

தொடர்ந்துவரும் அதியர் குடியில் 12ஆம் நூற்றாண்டு இறுதியில் விடுகாதழகிய பெருமாள் என்ற பெயருடைய வாழ்ந்து வந்தான். இவன் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழ காலத்தவன்.

ராஜராஜ அதிகமான், பிறந்த பெருமாள்' என்ற பெயர்கள் இவனுக்கு வழங்கின. 'ஆண்டார் அதியமானார்' என்று மரியாதையுடன் கல்வெட்டுக்களில் இவன் குறிக்கப்பட்டுள்ளான் அதிகேசன், அதிகேந்திரன் எனவும் இவன் அழைக்கப்பட்டான்.

இவன் குறுநில மன்னராகத் தகடூரில் விளங்கினாலும் தேவைப் பட்டபோது சோழருக்குப் படைத்தலைமை பூண்டு பணிகள் ஆற்றியுள்ளான். கல்வெட்டுக்களில் இவன் 'சாமந்தன் அதியமான்' என்றும் குறிக்கப்பெறுகிறான். 11 'கார் அனைய கையான்' 'விரை மருவும் தார்மார்பன்' என்றெல்லாம் புலவர் விடுகாதழகிய பெருமாளைப் பாடல்களில்

புகழ்கின்றனர்.! விடுகாதழகிய பெருமாள் 'தகடையர் காவலன் 13 'தகடை மன்னன்' எனக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெறுகின்றான் 'விலங்காமொழி' என்று பட்டப்பெயரும் இவனுக்கு வழங்கியது.

தகடூர்

முதலாம் இராசராசன் கங்கபாடியைக் கைப்பற்றிய பின் பெரும்பாலும் கங்கநாடு சோழருக்கு உட்பட்ட பகுதியாகவே இருந்தது. 1 குவளாலபுரம் (கோலார்) உட்பட்ட கங்காட்டும் பகுதி தகடூருக்கு அண்மையில் இருப்பதால் அதையும் தங்கள் பகுதியோடு இணைத்து அதியர் ஆட்சிபுரிந்தான். ஒரு கல்வெட்டு

'நிகரிலி சோழ மண்டலத்துக் கங்கநாட்டுத்
தகடூர் நாட்டுத் தகடூர்'

என இப்பகுதியை அழைக்கிறது. 'தென்தகடை' என்றும், 'திரை மருவும் தடங்கமலத் தகடை' என்றும் புலவர்கள் புகழ்கின்றனர். தகடூர்த் தலைவன் ஒருவன் 'தகடாதிராயன் எனப்பட்டான்.

சேரர் மரபு

விடுகாதழகிய பெருமாளின் திருமலைக் கல்வெட்டின் தமிழ்ப் பகுதியில்

சோவம்சத்து அதிகைமான் எழினி'
'வஞ்சியர் குலபதி எழினி'

என்றும், வடமொழிப் பகுதயில்

'ஸ்ரீமத் கோள பூபிரிதா யவநிகா நாம்நா'

என்றும் குறிக்கப் பெறுவதைக் காணுகிறோம். சித்தூர் மாவட்டப் பகுதிகளில் காணப்படும் விடுகாதழகிய பெருமாளின் கல்வெட்டுக்களில் இருபுறமும் சேரருக்குரிய வில் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. "லட்டிகம் கல்வெட்டில் தன்னையே சேரவம்சத்து அரசர் என்று விடுகாதழகிய பெருமாள் குறித்துக் கொள்ளுகின்றான்.''

ஆட்சி எல்லை

விடுகாதழகிய பெருமாள் பாலி, பெண்ணை , பொன்னி மூன்று ஆறுகட்கும் தலைவன் என்று குறிக்கப்படுகின்றான்.' பாலாறு, தென்பெண்ணை, காவிரி மூன்று ஆறுகட்கு உட்பட்ட பகுதியை அவன் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும். தருமபுரி மாவட்டம், வடஆர்க்காடு மாவட்டம், சித்தூர் மாவட்டம் பகுதிகளில் விடுகாதழகிய பெருமாள் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. அகஸ்திய கொண்டாமலைக் கல்வெட்டில் வடுகாதழகிய பெருமாள் தனக்குக் காடவர், மகதர், கங்கர் ஆகியோர் பகைவர் என்பதைத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றான்.'' இப்பகுதிக் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிப் பகுதிகளுக்கு இரண்டாம் ராசராசன் காலத்தில் எல்லைகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டதாக ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

எழுத்துப் பொறிப்புப்பெற்ற தீர்த்தங்கரர் திருமேனி

அண்மையில் முதல் இராச ராசசோழனின் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்ட சமணத் தீர்த்தங்கரர் சிற்பம் ஒன்று பந்தல்குடி என்ற ஊருக்கு அருகில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. பந்தல்குடி விருதுநகர் மாவட்டம் அருப்புக் கோட்டையிலிருந்து எட்டையாபுரம் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரின் தென்கோடியில் நெடுஞ்சாலைக்கு மேற்காக அமைந்த நெடுங்கரைப்பட்டி என்ற பகுதியில் பாலவரத விநாயகர் என்ற பிள்ளையார் கோவில் ஒன்று உள்ளது. இது பந்தல் குடிக் கண்மாயின் கரையில் அமைந்துள்ளது. அண்மைக்காலத்தில் எடுத்துக் கட்டப்பெற்ற இவ்விநாயகர் கோவில் வாயிலின் வெளிப்புறத்திலேயே இத்தீர்த்தங்கரரின் கற்சிற்பம், கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. இத்தீர்த்தங்கரரின் சிற்பம் முன்பு இக்கோயிலுக்கு அருகில் பந்தல்குடிக் கண்மாயின் கரையிலமைந்த ஆல மரத்தடியில் இருந்ததாகவும் தீடிரென அடித்த காற்றால் ஆலமரம் இதன் மீது சாயந்தமையால் இரண்டாக உடைந்த நிலையில் தற்போது விநாயகர் கோவிலின் முன்பாக எடுத்து வைக்கப்பட்டதாகவும் பகுதி மக்கள் கூறுகின்றனர். ஒரு காலத்தில் இத்தீர்த்தங்கரர் இப்பகுதியிலமைந்த ஒரு சிறிய கோவிலில் (சமணப் பள்ளியில் இருந்திருக்க வேண்டும். அதற்கான சான்றுகள் இன்னும் பந்தல்குடி கண்மாயின் கரையில் காணப்படுகின்றன.

இத்தீர்த்தங்கராரின் சிற்பம் இரண்டரை அடி உயரமுள்ளது. இருபுறமும் இரு சிங்கங்கள் நிற்கும் இணையரியாசனத்தில் வலக்கால் பாதத்தினை இடக்காலின் மீது போட்டு அர்த்தபரியங்காசனத்தில் முக்குடையின் கீழே அமர்ந்த நிலையில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. அரியணையின் இருபுறமும், பின்புறத்தில் இரண்டு மகரவாய்கள் எளிய முறையில் காணப்படுகின்றன. தீர்த்தங்கரரின் பின்புறத்தில் சாய்வதற்கென்று அமைத்த திண்டும், தலையைச் சுற்றி ஒளிவட்டமும் உள்ளன. தலைக்கு மேல்புறம் உள்ள முக்குடையின் பக்கவாட்டில் அசோகமரத்தின் கிளைகள் இரண்டு மலர்களுடனும் மணிகளுடனும் காட்சியளிக்கின்றன. மேலும் தீர்த்தங்கரர்க்கு இருபுறமும் சாமரங்களுடன் இருவர் இடையில் கைவைத்து நிற்கின்றனர். இச்சிற்பத்தினுடைய பீடத்தின் முன்புறமும் பக்கவாட்டிலும் வட்டெழுத்தில் அதனைச் செய்வித்தவர் பற்றி ஏழுவரிகளில் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் காணப்படும் சமணப்பள்ளிகள் அமைந்த குன்றுகளில் புடைப்புச் சிற்பங்களாக சமணத்திருமேனிகள் பல அவற்றைச் செய்வித்தோர் பெயருடன் கூடிய கல்வெட்டுகளுடன் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இது போன்று கல்வெட்டுப் பொறித்த நிலையில் தனித்த முறையில் அமைந்த சிற்பமாகக் காணப்படுவது மிகவும் அரிதாகும். கிடங்கில்' என்ற இடத்தில் கல்வெட்டுப் பொறித்த தீர்த்தங்கரரின் செப்புத் திருமேனி ஒன்று கிடைத்துள்ளது. புதுக்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள ஊர் ஒன்றில் சோழர்கால இயக்கி சித்தாக்கியாவின் கற்சிற்பம் ஒன்று கல்வெட்டுப்பொறித்த நிலையில் கிடைத்துள்ளது. இதுபோன்று தனித்த நிலையில் சமணத்திருவுருவங்களைச் செய்து அவற்றின் அடியில் அவற்றைச் செய்வித்தோர் பெயரைக் கல்வெட்டாகப் பொறித்து வைக்கும் வழக்கம் வடநாட்டில் மதுரா போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள கர்நாடகத்திலும் இவ்வழக்கம் காணப்படுகின்றது. இம்முறையைப்

பின்பற்றி இப்பந்தல்குடிச் சிற்பம் செய்யப்பட்டு அதில் அதனைச் செய்வித்தார் பெயர் கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

நாலூர் அவிசேரிப்பள்ளி

இச்சிற்பம் கிடைத்துள்ள பகுதி வெண்பு நாடு என்ற உள்நாட்டுப் பிரிவைச் சார்ந்த பகுதியாகப் பாண்டியர் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பாண்டியர் காலத்தில் இந்நாட்டுப்பகுதியில் சமண சமயம் சிறப்புடன் விளங்கி உள்ளதை இப்பகுதியில் கிடைக்கும் சமணத் தீர்த்தங்கரரின் சிற்பங்கள், கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவை உணர்த்துகின்றன. வெண்பு நாட்டுப் பகுதியிலேயே புகழ்பெற்ற சமணப்பள்ளியான 'குறண்டி திருக்காட்டாம்பள்ளி சிறப்புடன் விளங்கி இருக்கிறது.) பாண்டிநாட்டுக் கழுகுமலை சமணப்பள்ளியில் செய்தளிக்கப் பட்டிருக்கும் சமணசிற்பங்கள் பலவற்றையும் செய்வித்தோரில் முன்னிற்பவர்களில் ஒருவராக வெண்பு நாட்டு ஊர்களைச் சார்ந்தவர்கள் விளங்குகின்றார்கள். வெண்பு நாட்டைச் சார்ந்த 'நாலார்' என்ற பெயர் கழுகுமலைக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் வெண்புநாட்டு நாலூராக இருக்க வேண்டும்.. ஆனால் தற்போது இப்பெயர் இச்சிற்பம் காணப்படும் ஊருக்கு வழங்கப்படவில்லை. இவ்வூர் முற்காலப் பாண்டியர் காலத்திலும் சிறப்பு வாய்ந்த சமணத்தலமாக விளங்கி தொடர்ந்து கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதை கழுகுமலைக் கல்வெட்டுக்களும் புதியதாகக் கண்டறியப்பெற்ற இராசராசன் கல்வெட்டும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.) நாலூரைச் சார்ந்த 'ஏனாதி மாகணக்குரத்தி' என்ற சமணப்பெண்துறவி ஒருவர் கழுகு மலையில் தீர்த்தங்கரர் திருமேனி ஒன்று செய்வித்துள்ளதைக் கழுகுமலைக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.') இச்சமணப் பெண்துறவி தோன்றிய நாலூரில் இராசராசன் காலத்தில் அவிசேரிப்பள்ளி என்ற பெயரில் சமணப்பள்ளி ஒன்று சிறப்புடன் விளங்கியதை தீர்த்தங்கரர் உருவத்தில் பொறிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. தற்போது இது முற்றிலும் அழிந்து போய் அதில் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்த தீர்த்தங்கரரின் உருவம் மட்டும் எஞ்சிய நிலையில் காணப்படுகின்றது. இப்பள்ளி நாலூரில் அவிசேரி' என்ற பகுதியில் இருந்தமையால் அவிசேரிப்பள்ளி என்று அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவிசேரி என்பது வேள்வித்தொழில் செய்யும் அந்தணர் குடியிருப்புப் பகுதியாக இருக்க வேண்டும். தொழில் அடிப்படையிலும் பிறவகையிலும் பாண்டி நாட்டிலிருந்த ஊர்கள் சேரிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்ததற்கு இக்கல்வெட்டு ஒரு சான்றாகும். முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் கூத்தன்குடி என்ற ஊரில் அறுவைவாணிபச்சேரி' என்றும் வெண்பைக் குடியில் வெட்டஞ்சேரி' என்றும், களக்குடியில் மங்கலச்சேரி என்றும்'' இருந்திருப்பதைப் பாண்டியர் கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

புகழ்சடையனின் தலைமுறையினர்

இத்தீர்த்தங்கர் திருமேனியைக் செய்வித்த புகழ் சடையனின் முன்னோர்கள் பாண்டியர் காலத்தில் தாய்வழியில் பாண்டியரது அரசியல் அதிகாரிகளாகவும் தந்தை வழிகளில் ஊர்களில் பணிபுரிந்த நில வருவாய் தொடர்பான அதிகாரிகளாகவும் விளங்கியிருக்கவேண்டும்.

மூத்தப்பன் மூத்தம்மை

புகழ்சடையன் தனது தந்தையின் தந்தையையும் தாயையும் முறையே மூத்தப்பன் என்றும் மூத்தம்மை என்றும் குறிப்பிடுகின்றான். தமிழ்நாட்டில் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் தந்தையை 'எமப்பன்',' 'தமப்பன்" என்றும் சிற்றப்பாவை சிற்றப்பன் என்றும் பெரியப்பாவை

'பேரப்பன் என்றும் உறவுப் பெயரிட்டு அழைத்திருக்கின்றனர். தந்தையின் தந்தையையும் தாயையும் இவர்கள் எல்லோருக்கும் மக்கள் எளிமையானவர்கள் என்று பொருளில் மூத்தப்பன், மூத்தம்மை என்று அழைத்திருப்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டுகின்றன.

அழுந்தூரும் அழிந்தியூரும்

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் பல்லவர் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு 'முத்தரையர்' என்னும் சிற்றரச மரபினர் சோழநாட்டுப் பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தனர். நாலடியார் இவர்களைப் பெருமுத்தரையர்' என்று கூறும்.

முத்தரையர் நியமம், செந்தலை, வல்லம், தஞ்சை போன்ற பகுதிகளில் தங்கள் ஆட்சியை நிறுவினர். அம்முத்தரையர் தலைவர்களில் ஒருவர் பெரும்பிடுகு முத்தரையனான சுவரன் மாறன் என்பவர். அவர் தம் பகைவர்களான பாண்டியரையும், சேரரையும், மணலூர், கொடும்பாளூர், காரை, காந்தளூர், கண்ணனூர், செம் பொன்மாரி , மறங்கூர், அண்ணல் வாயில், அழிந்தியூர் ஆகிய ஊர்களில் வென்றதாகப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அப்பாடல்கள்தாம் புகழ்வாய்ந்த செந்தலைப் பாடல் கல்வெட்டுக்கள் ஆகும்.'

அழிந்தியூரில் பெரும்பிடுகு முத்தரையனாயின சுவரன்மாறன் ஆற்றிய போர் பற்றிப் பாடிய புலவர் பாச்சில்வேள் நம்பன் என்பவர். அப் பாடல்,

வெங்கண்பொருகயல்சேர்வெல்கொடியோன் வான்மாறன்
செங்கண் கரும்பகடு சென்றுழக்க - அங்குலந்தார்
தேர் அழுந்தி மாவழுந்திச் செங்குருதி மண்பரந்த
ஊர்அழிந்தி யூர் என்னும் ஊர்

என்பதாகும்.

முத்தரையர் போரில் பகைவரை எதிர்த்துப் *போரிட்டுப் பெருவெற்றிபெற்ற* 'அழிந்தியூர்' தஞ்சை மாவட்டத்தில் மயிலாடுதுறை வட்டத்தைச் சேர்ந்த 'தேரழுந்தார் - வழங்கும் ஊர் என்று மு.இராகவையங்கார் அவர் எழுதியுள்ளார். அழுந்தூர்- திரு அழுந்தூர் என்பதே தேரெழுந்தூர் என மாறியது. அழுந்தியூர் பற்றிய வேறு கருத்துக்களும் உள்ளன.

தஞ்சை மாவட்டத் திருவழுந்தூர் 11 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடக்கத்தில் உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டில் திருவம் நாட்டைச் சேர்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இத்திருவழுந்தூர் கம்பர் வரலாற்றோடு தொடர்புடையது.

கம்பன் பிறந்த ஊர் காவேரி தங்கும் ஊர்
கும்பமுனி சாபம் குறைந்த ஊர்- செம்பதுமத்
தாதகத்து நான்முகனும் தாதையும் தேடிக்காணா
ஓதகத்தார் வாழும் அழுந்தூர்

என்பது ஒரு பழம்பாடலாகும். ஒரு இராமாயண ஏட்டில்

ஆவின் கொடைச்சகரம் ஆயிரத்து நூறொழித்துத்
தேவர் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு - மூவலூர்த்
சீரார் குணாதித்தன் சேய் அமையப் பாடினான்
காரார்காகுத்தன் கதை

என்ற பாடல் காணப்படுகிறது."

அலகு - V

தொண்டியில் ஒரு புதிய கல்வெட்டு

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வெட்டியல் துறையினர் 21.7.1985 அன்று சிவகங்கை மாவட்டம் தொண்டியில் உள்ள கைக்களான் குளத்தின் நடுவில் நடப்பட்டுள்ள தூணொன்றில் சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் கல்வெட்டொன்றைப் படி எடுத்தனர்.

அக்கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் மிகவும் அரிதான முறையில் இணைக்கயல், வில், புலி ஆகிய பாண்டியர், சேரர், சோழர் சின்னங்கள் ஒரே அளவில் அடுத்தடுத்துப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிறப்புமிக்க இச்சிற்பங்களைப் பெற்ற அக்கல்வெட்டின் வரலாற்றுச் சிறப்பை ஆராய முற்படுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கி.பி. 12-14-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பாண்டியர் மரபி தோன்றிய தாயாதிகள் பலர் பாண்டிய நாட்டின் பல பகுதிகளிலும், பாண்டியர் வென்ற பிற பகுதிகளிலும் ஆட்சியுரிமை பெற்று ஆண்டுவந்தனர். ஒரே சமயத்தில் ஒருவருக்கு மேற்பட்ட பாண்டியர் அரசு புரிந்துள்ளனர்.''

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் மாறவர்மன் சீவல்லபன் மகன் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியனுக்கு மாறவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும் ஆட்சியுரிமைபற்றிப் பாண்டியன் கொல்லப்பட்டான். பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு ஆதரவாகப் பாண்டி நாட்டுக்குப் படையொடு வந்த சிங்களப் படைத்கலைவன் இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் பராக்கிரம பாண்டியனைக் கொன்ற குலசேகரனை வென்று மலை நாட்டுக்குச் சென்று வாழ்ந்த பராக்கிரமன் மகன் வீர பாண்டியனை மதுரை அரசன் ஆக்கினான்.

ஆனால் விரைவில் வீரபாண்டியனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட தலைவர்களான கண்ட தேவ மழவராயன், மழவச் சக்கரவர்த்தி ஆகியோர் துணையுடன் குலசேகரன் வீர பாண்டியனை வென்று மதுரையைக் கைப்பற்றினான். குலசேகரனின் மாமன் ஆன கொங்குச் சோழன் குலோத்துங்கனும் குலசேகரனுக்கு உதவி புரிந்தான்.

மீண்டும் இலங்கையிலிருந்து பெரும்படையுடன் வந்த ஜகத் விஜய தண்டநாயகனும், ஏற்கெனவே தமிழ்நாட்டிலிருந்த இலங்காபுரித் தண்ட நாயகனும் பெரும் போர் செய்து குலசேகரனை விரட்டி மதுரை ஆட்சியில் வீர பாண்டியனை அமர்த்தினர். இதைப் பற்றிய செய்தி இலங்கை வரலாறு கூறும் மகாவம்சத்திலும் காணப்படுகிறது.

மனமுடைந்த குலசேகர பாண்டியன் சோழநாடு சென்று இராசாதிராசன்பால் தன் நாட்டைத் தான் பெறுமாறு தனக்குப் படை அனுப்பித் துணைபுரியுமாறு வேண்டினான். அதற்கு இந்த இராசாதிராசன் சிங்களப்படைகளை விரட்ட வேண்டும் நாவத்தில் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பிப் பல்லவராயன் தலைமையில் பெரும்படை ஒன்றை அனுப்பினான்.

வரலாற்று நோக்கில் நாகபட்டினம்

சங்ககால தமிழ்நாட்டில் சோழர்களின் சிறந்த துறைமுகமாகவும் சங்ககாலக் தமிழ்நாட்டில் சோழர்களின் சிறந்த தலைநகராகவும் விளங்கிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் போல இடைக்காலச் சோழர் ஆட்சியில் நாகபட்டினம் தமிழகத்தில் கிழக்குக் கடற்கரையில் சோழர்களின் முக்கிய முக்கிய துறைமுகமாக சமய மட்டுமன்றி சமய, பண்பாட்டு மையமாகவும் விளங்கியது.

இந்நகரம் பல பெயர்களில் அழைக்கப் பெற்றுள்ளது. கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தேவாரப் பாடல்களில் இவ்வரின் பெயர் 'நாகை' என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. எனினும் இதுவரை இப்பெயரை உறுதி செய்யும் வகையில் எழுதப்பெற்ற சான்றுகள் எவையும் கிடைக்கப்பெறாமல் இருந்தன. அண்மையில் நாகப்பட்டினம் நாகநாதர் கோவிலில் ஒரு கல்வெட்டு கண்டுபிடிக்கப் பெற்றது. அது எழுத்து அமைப்பு முறையில் கி.பி. 8-9ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல்லவர் காலக் கல்வெட்டாகக் கருதப்படுகிறது. அக்கல்வெட்டில் இவ்வூரின் பெயர் 'நாகை' என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. சோழ மன்னன் ஒருவனுக்கும் நாக நாட்டு மங்கைக்கும் ஏற்பட்ட திருமண உறவு வழியாக இவ்வூரின் பழங்குடிகளாக 'நாகர்கள்' என்னும் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் வாழ்ந்ததாகவும், அவர்களின் பெயரால் நாகை, நாகபட்டினம் ஆகிய பெயர்கள் வரக் காரணமாக இருந்ததாகவும் செவிவழிச் செய்திகளின் வாயிலாக அறிகிறோம்.' மேலும் வெளிநாட்டுக் கடல் பயணிகளின் பயணிகளின் பயணக் குறிப்புகளிலும் கல்வெட்டு மற்றும் செப்புப் பட்டயங்களிலும் இவ்வூரின் பெயர் கீழ்க்காணுமாறு அழைக்கப்பட்டுள்ளது

பல்லவ மன்னன் இராஜசிம்மன் (கி.பி. 691-729) ஆட்சியில் பல்லவ அரசு உலகளவில் பரந்த அளவில் புகழ்பெற்று விளங்கியது. குறிப்பாக சீன அரசுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டு இருந்தது. இவ்வரசன் இருநாடுகளுக்கும் இடையே பண்பாடு மற்றும் வணிக வளர்ச்சிகள் ஏற்பட வழிவகுத்தான்.' அதன் பொருட்டு சீனாவிலிருந்து நாகப்பட்டினம் துறைமுகம் வரும் புத்த சமய வணிகக்குழுக்களின் இறைவழிபாட்டிற்காக புத்தவிகாரம் ஒன்றை இராஜசிம்மன் கட்டினான். இக்காலத்தில் நாகப்பட்டினம் பல்லவர்களின் முக்கிய துறைமுகமாக விளங்கிய மாமல்லபுரத்திற்கு ஒப்பான பன்னாட்டுத் துறைமுகமாக விளங்கியதாகக் கொள்ளலாம்.

இதே காலகட்டத்தில், தமிழ் நாட்டில் வைணவ சமயம் வளர்ச்சி பெற்று இருந்தது. அது புத்தமத வளர்ச்சியை விரும்பாத கொள்கையுடன் விளங்கியது. வைணவ சமயப் பெரியோராகக் கருதப்படும் திருமங்கை ஆழ்வார் நாகப்பட்டினத்தின் புத்த விகாரத்தில் வைக்கப் பெற்றிருந்த தங்கத்தில் ஆன புத்தர் சிலையை களவாடிச் சென்று அதன்மூலம் ஸ்ரீரங்கம் ரெங்கநாதர் கோவிலைக் கட்டுவதற்குத் தேவையான பொருள் சேர்த்தார் என்று வைணவ மரபு கூறுகிறது. இக்கதை உண்மையாக நடந்திருந்தால் இப்புத்தர் சிலை பெரும்பாலும் இராஜசிம்மனால் நாகப்பட்டினத்தில் கட்டப் பெற்றிருந்த புத்தவிகாரத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

நாகபட்டினத்தில் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுக்களின் வாயிலாக இவ்வூர் இடைக்காலச் சோழர்களின் ஆட்சியில், குறிப்பாக முதலாம் இராஜராஜன் மற்றும் முதலாம் இராஜேந்திரன் ஆட்சிக் காலங்களில் ஒரு பன்னாட்டுத் துறைமுகமாக விளங்கியதைக் காண்கிறோம்.

இக்காலத்தில் வணிகர்கள் இந்தியாவின் பல இடங்களிலிருந்தும் குறிப்பாக கொல்லம், கொல்லாப்பூர் ஆகிய மேற்குக் கரை துறைமுகங்களிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறி ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வணிகத்தில் ஈடுபட்டனர்.

இவையன்றி, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளான ஜாவா, சுமத்ரா, சீனா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா, பர்மா மற்றும் மலேயா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வணிகர்கள் இத்துறைமுகத்திற்கு வந்து சென்றனர். 11 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜாவா, சுமத்ரா, மற்றும் மலேயா ஆகிய நாடுகள் உள்ளடங்கிய ஸ்ரீவிஜயம் மற்றும் கடாரம் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய நாட்டின் புத்தமதம் சார்ந்த வணிகர்கள், தூதுவர்கள், அந்நாட்டு அரசனால் நாகப்பட்டினத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். இதேபோன்று, தூதுக்குழுக்கள் சில சோழப் பேரரசர்களால் சீனாவுக்கு அனுப்பப்பெற்றன. அவற்றில் முதல் தூதுக்குழு முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் 1015 ஆம் ஆண்டிலும், இரண்டாவது தூதுக்குழு முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் 1033 ஆம் ஆண்டிலும், மூன்றாவது குழு முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தில் 1077 ஆம் ஆண்டிலும் சீனாவுக்குச் சென்றன.' இக்குழுக்கள் அனைத்துமே பண்பாட்டு நோக்கத்தின் அடிப்படையில் மட்டும் அல்லாது, வணிக நோக்கத்திலேயும் அனுப்பப்பட்டன.

தஞ்சை மராட்டியர் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும்

தஞ்சை மராட்டியர் மரபு

மராட்டிய மாவீரர் சிவாசியின் (1640-1680) தந்தை சாசி போன்ஸ்லே (1621-1664). அவர் பீசப்பூர்ச் சுல்தானின் படைத் தலைவராகத் தென்னகத்தில் படையெடுத்துப் பெற்ற வெற்றியின் காரணமாகப் பெங்களூர்ப் பகுதியைச் சாகீர் ஆகப் பெற்றார். மா பெங்களூர்க் கோட்டையில் தங்கி ஆட்சிபுரிந்த அவர், தம் மூத்த மனைவியின் இளைய மகனான ஏகோசியை கி.பி. 1640இல் பெங்களூரின் இளவரசாக ஆக்கினார். பூனா, சாதாரா பகுதிக்கு தன் இளைய மனைவியின் மூத்த மகன் சிவாசிக்கு அளித்தார்.

மதுரை மன்னர் சொக்கநாத நாயக்கர், தஞ்சை மன்னர் விசையராகவ நாயக்கரின் மகளை மணம் செய்து கொள்ள விரும்பினார். தஞ்சை நாயக்கர் பெண் கொடுக்க மறுக்கவே தஞ்சைக்கும் மதுரைக்கும் பகை ஏற்பட்டுத் தஞ்சைக் கோட்டையில் வடக்கு வாசலில் பெரும்போர் மூண்டது. அப்போரில் தரும் விசைய ராகவ நாயக்கரும், அவர் மகன் மன்னாரும் இறந்த தஞ்சை மதுரை நாயக்கர் வசமாயிற்று. மதுரை நாயக்கர் அழகிரி நாயக்கர் தஞ்சையில் ஆட்சிபுரிந்தார்.

தஞ்சை விசையராகவ நாயக்கரின் பேரனும், - மகனுமான செங்கமலதாசு என்ற சிறுவன் பல உதவியுடன் தப்பிச்சென்று நாகப்பட்டினம் தருமலிங்கம் செட்டியாரால் வளர்க்கப்பட்டான். தஞ்சை ராயசம் வெங்கண்ணா வேண்டுகோளின் படி தஞ்சை நாயக்கர் வாரிசான செங்கமலதாசை அரியணையில் அமர்த்தப் பீசப்பூர் சுல்தானின் படைத்தலைவர் காதர், அமைச்சர்கள் கவாஸ்கான், அப்துல் உறலீம் ஆகியோருடன் பெங்களூரிலிருந்து தஞ்சை வந்த ஏகோசி மதுரை நாயக்க அரசின் பிரதிநிதியாகிய அழகிரி நாயக்கரை விரட்டிச் செங்கமலதாசை 1675இல் பதவியில் அமர்த்தினார்.

ஓலை ஆவணங்களும் முத்திரை ஓலைகளும்

ஆவணம் என்பது ஒரு பழந்தமிழ்ச்சொல். சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வந்த சொல் (அகநானூறு 77). தேவாரம், பெரிய புராணம், கந்தபுராணம் ஆகிய இலக்கியங்களிலும் தொடர்ந்து வழங்கி வருகிறது. உரிமைப்பத்திரம், ஒப்பந்தப்பத்திரம், நிகழ்ச்சிகளின் பதிவுப்பத்திரம் என்னும் பொருள்தருவது.

அப்பத்திரங்களைப் பல்வேறு பொருள்களில் எழுதிவைக்கும் வழக்கம் முன்பு இருந்தது. ஓலைகளில் எழுதப்படும் போது அவை ஓலை ஆவணங்கள் எனப்பட்டன. பிற பொருள்களில் எழுதப்பெறும் ஆவணங்கள் கூட முதலில் ஓலைகளிலேயே எழுதப்பட்டன.

ஆவணச்சுவடிகள்

உலகில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சுமார் இருபதினாயிரம் ஓலைச்சுவடிகளைப் பொருள் வாரியாகப் பகுப்பாய்வு செய்த திரு மு.கோ. இராமன் பின்வருமாறு பட்டியலிடுகின்றார்.

பொருள்	சுவடிகள்	அச்சானவை	அச்சாகாதவை
1. மருத்துவம்	60%	5%	55%
2. சோதிடம்	10%	2%	8%
3. சமயம், பக்தி	10%	5%	5%
4. கலை, இலக்கியம்	10%	5%	5%
5. இலக்கணம்	5%	4%	1%
6. வரலாறு	5%	..	5%

இப்பட்டியலின்படி வரலாற்று ஆவணச்சுவடிகள் பெரும்பாலும் அச்சாகாமல் இருப்பது புலப்படும்.

மெக்கன்சி ஆவணங்களில் ஓலை

மெக்கன்சி தொகுத்த சுவடிகளில், சரித்திரம் கைபீது, வமிசாவளி, தலச்செய்திகள், கல்வெட்டு, செப்பேடு, பட்டயம் பலவகை இனாம்கள் பற்றியவை 1379 ஆவணங்கள் 119 ஆவணங்கள் ஓலைகளிலேயே உள்ளன. ஏனையவற்றுள் பல ஆவணங்கள் இன்று காகிதங்களில் இருந்தாலும் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை ஓலைகளிலிருந்து எழுதப்பெற்றவையே யாகும். இவை சென்னையிலுள்ள தமிழக அரசின் பழஞ்சுவடி நூலகத்தில் உள்ளன.

ஓலை ஆவணங்கள்

ஆவணங்கள் எழுதப்பட்ட பல பொருள்களை விட ஓலைகள் விரைவில் அழியக்கூடியவை. இருப்பினும் அவை பக்குவம் செய்யப்பெற்ற முறைகளினாலும், பத்திரங்களைப் பத்திரப்படுத்திவைக்கும் பாங்கினாலும், சுவடி பெயர்த்தெழுதும் பழக்கத்தாலும் காலவெள்ளத்தை நீந்தி நாம் காணக்கூடிய வகையில் பல கிடைக்கின்றன.

சிவகங்கை, இராமநாதபுரம் அரண்மனைகளிலும், புதுக்கோட்டை அருங்காட்சியகத்திலும் அவை உள்ளன. தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் நூலகம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவானைக்காவல் பாசூர்மடம், திருவரங்கம், திருவானைக்காவல், திருப்பைஞ்ஜீலிக் கோயில்கள், ஆய்க்குடி, உடையார்பாளையம், வடகால் போன்ற பாளையக்காரர் மாளிகைகள், ஈரோடு கலைமகள் கல்வி நிலையம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக ஒலைச்சுவடித்துறை, கல்வெட்டியல்துறை, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை, மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகங்கள் போன்ற இடங்களிலும் ஓலை ஆவணங்கள் உள்ளன. தனிப்பட்டவா களிடம் பல்லாயிரம் ஓலை ஆவணங்கள் இருக்கலாம்.

ஓலை ஆவணங்கள் சரியான முறையில் இன்னும் அளவீடு - செய்யப் பெறவில்லை. அவற்றின் சிறப்பு இன்னும் சரியாக உணரப்படவில்லை.